

ACTA DE LA SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL PLENARI DE L'AJUNTAMENT DE DIA 11 DE GENER DE 2012.-

A la Sala de Sessions de la Casa Consistorial de Petra, a les 21,34 hores de dia 11 de gener de dos mil dotze, es reuneixen en primera convocatòria, als efectes de realitzar sessió extraordinària i pública del Plenari de l' Ajuntament de Petra, els regidors que a continuació és relacionen:

Sra. Caterina Mas i Bennassar.
Sr. Sebastià Reixac i Genovard.
Sr. Bartomeu Gual i Riutort.
Sr. Miquel Ensenyat i Sanxo.
Sr. Biel Alomar i Bauzá.
Sr. Martí Sansaloni i Oliver.
Sr. Pedro Quetglas i Enseñat.
Sr. Gabriel Nadal i Mas.
Sr. Lluís Grimalt i Gual.
Sra. Maria Antònia Alzamora i Torrens.

Actua com a Secretari el qui ho és de la Corporació, Sr. Francisco González Benito, i la sessió és celebra sota la presidència de la Sra. Caterina Mas Bennasar, qui declara oberta la sessió amb el següent ordre del dia.

1.- APROVACIÓ ACTA DE SESSIÓ ANTERIOR.-

La Sra. Presidenta, Caterina Mas, comença per excusar al regidor del PP, Miquel Santandreu, del qui diu que no es trobava bé. La Sra. Batlessa ofereix després la possibilitat de formular observacions sobre l'acta plenària de la sessió extraordinària que es va celebrar en data 22-12-2011, però els altres regidors no mostren cap objecció, davant la qual cosa, la Sra. Batlessa dóna per aprovada aquesta acta per unanimitat dels membres del Plenari presents, conforme al disposat en l'article 91.4 de Llei Balear Local, 20/2006 de 15 de desembre; i seguidament es passa a l'assumpte de l'ordre del dia següent.

2.- APROVACIÓ AL·LEGACIONS A L'AVANTPROJECTE DE MODIFICACIÓ DE LA LLEI BALEAR DE FUNCIO PÚBLICA.

Abans d'entrar a tractar aquest segon punt de l'ordre del dia, el Secretari sol·licita l'ús de la paraula a l'efecte d'assessorament legal i procedeix a la lectura del disposat en l'article 93 del ROF, on es diu literalment el que segueix: *La consideració de cada punt inclòs en l'ordre del dia comença amb la lectura, íntegra o en extracte, pel Secretari, del dictamen formulat per la Comissió informativa corresponent.*

El funcionari recorda que generalment, no es respecta en les sessions plenàries el que diu aquest article, però no obstant això considera necessari i important que es faci al manco avui, perquè resulta que el text que s'ha presentat al Plenari per a la seva aprovació, no es correspon amb el que va rebre dictamen favorable en Comissió. És per això que Francisco González demana permís a la Sra. Presidenta per donar lectura a aquest dictamen, tal com ordena l'article abans ressenyat. El dictamen recollit en acta que és llegit pel Secretari diu textualment el que es transcriu a continuació:

Acabades les intervencions dels grups, es sotmet a dictamen la formulació d'unes al·legacions consistents en demanar la retirada de l'avantprojecte presentat pel PP, sobre la base de l'argumentat en la moció de CxI, amb número de Registre d'Entrada 9 i data 5-1-2012. Aquest dictamen resulta favorable amb 4 vots a favor (3 del PSM i 1 de CxI) i 2 abstencions (1 del PP i 1 del PSOE).

Prossegueix la intervenció de Francisco, dient que el text presentat ara al Plenari, conté fins a 4 al·legacions distintes amb respecte a la moció de CxI, 3 de les quals tampoc han estat informades jurídicament. Per l'abans indicat, el Secretari demana que almenys, sigui escoltat el seu informe verbal previ sobre aquestes, amb l'objecte que els regidors puguin estar assessorats sobre el que acordin. Intervé per un moment el portaveu del PSM, Bartomeu Gual, per a dir que una de les al·legacions no presents en la moció de CxI sí que va arribar a ser informada pel Secretari en Comissió. El funcionari afirma que és cert el que s'ha dit per Bartomeu, ja que li va donar temps per informar verbalment en Comissió, sobre els dos apartats que comprèn l'al·legació que ara s'ha incorporat com a la 4^a, en el text presentat al Plenari; per la qual cosa anuncia que només informarà sobre les al·legacions 5^a, 6^a i 7ª que apareixen dins del text presentat al Plenari per a la seva aprovació. La Sra. Presidenta autoritza l'emissió de l'informe referit i el Secretari exposa el següent:

En relació amb la 5^a al·legació, es parteix del prejudici que les persones que no passin pel filtre del requisit en la forma que s'estableixi, no tenen capacitat lingüística adequada; la qual cosa ens duria a la conclusió que la majoria de la població balear no té capacitat lingüística en català adequada. Els Ajuntaments mallorquins estan plens de mallorquins que no tenen el nivell C de català, per exemple; i no obstant això això no ha significat haver de gastar recursos públics en formació lingüística per a ells, ni s'ha assenyalat en la moció com un obstacle per a la "normalització lingüística". Per tant veiem que la normativa lingüística que es pretén modificar està dissenyada d'una forma discriminatòria, en funció de les circumstàncies de les persones, amb el pretext de fomentar el coneixement d'una determinada llengua. La qual cosa ve a ser contrària al dret fonamental de l'article 23.2 de la Constitució sobre igualtat en l'accés a les funcions i càrrecs públics. Al meu entendre aquesta normativa que es pretén modificar és una mesura "proteccionista" per a restringir la lliure circulació de treballadors.

En relació amb la 6^a al·legació, cal dir que les joves generacions no tenen perquè estar sotmeses a consensos que van arribar determinats Partits en el poder fa 30 anys; i en canvi tenen dret que es modifiquin normes autonòmiques per a ajustar-les a la Constitució. Unes normes autonòmiques que fins i tot s'incompleixen, encara que siguin de rang estatutari, ja que n'hi ha prou amb veure el BOIB d'aquesta CCAA o les pàgines Webs dels ajuntaments balears, per a veure que no està garantida la igualtat plena dels dos idiomes cooficials. Altre tant succeïx amb l'assumpte dels topònims que s'esmenta també dins d'aquesta 6^a, perquè si el Tribunal Constitucional ha declarat en la sentència que va dictar a propòsit de l'Estatut de Catalunya, que on hi ha dues llengües oficials, cap pot tenir preferència sobre l'altra, també han de ser considerats oficials els topònims castellans a Balears.

En relació amb la 7^a al·legació, no mereix consideració jurídica, ja que es tracta d'una al·legació política, basada en la fal·làcia de la majoria o del nombre. Encara que el 100% de la població balear, opinés que a Balears solament s'ha de parlar el català, el Govern Balear

seguiria tenint l'obligació de complir la Constitució que és la Norma Suprema de l'Ordenament Jurídic; i ha de complir-la segons la interpretació de la mateixa que faci el Tribunal Constitucional.

D'acord amb l'abans exposat, no és cert que l'avantprojecte presentat sigui contrari a les normes que se citen en la proposta d'acord plenari primera (Constitució, Estatut d'Autonomia i Carta Europea de les Llengües regionals i minoritàries). Tampoc és cert, com es diu en la proposta d'acord plenari 2ª, que el poble de Petra rebutgi tota iniciativa jurídica o de qualsevol altre tipus que suposi un atac a una determinada llengua i una involució en el seu coneixement, ús i estatus; ja que no se li ha preguntat això a cadascun dels habitants del poble en consulta popular. El més que hauria, en el millor dels casos, d'aprovar-se tal acord, seria una manifestació de rebot de 11 persones que actuen com a representants polítics d'un municipi.

Una vegada que ha acabat l'emissió de l'informe sobre el text que es pretén aprovar, pren la paraula el portaveu de l'equip de govern Bartomeu Gual. Aquest regidor reconeix que efectivament es va dir en Comissió que s'introduiria la moció de CxI, però entén que l'afegit no és incompatible amb l'argumentat en aquesta moció. Entrant en el fons de l'assumpte, Bartomeu afirma que ara es vol canviar una Llei per a la qual hi va haver un consens i afegeix que no s'ha condemnat aquí a ningú per incomplir aquesta Llei. Segueix dient el regidor Gual que aquí no estam en el mateix cas que a Catalunya, on es van anul·lar parts del seu Estatut. Per altra banda, assenyala Gual, que curiosament l'Estatut d'Andalusia contenia disposicions similars que no es van anul·lar. Finalitza la intervenció del portaveu nacionalista, indicant que a Balears, l'Estatut d'Autonomia té disposicions pròpies diferents a les de l'Estatut de Catalunya, per exemple. En el torn per al grup socialista, la seva portaveu Mª Antònia Alzamora diu creure que la Llei que pretén aprovar el Govern Balear crea un problema on no n'hi ha. Diu Mª Antònia que el català ha de ser un requisit igual que el castellà i especialment es refereix al supòsit de l'atenció al públic dels funcionaris. Altra cosa que afirma aquesta regidora és que la modificació trencaria el consens en matèria lingüística. També diu la regidora Alzamora, que d'aprovar-se la modificació proposada pel Govern Balear, Balears seria l'únic lloc del món en el qual la llengua oficial pròpia no s'exigeix com a requisit. Després ve la intervenció del portaveu de CxI, Lluís Grimalt, dient que no fa falta ser legalista, però qualsevol s'adóna que no és el mateix un requisit que un mèrit. Aquest regidor al·ludeix als problemes que diu que té gent de Petra, amb una nova metgessa russa, i que són atribuïts per Lluís a una falta d'enteniment lingüístic. D'altra banda, el regidor Grimalt apunta que els motius de la modificació promoguda pel Govern Balear serien els dos següents: 1) Interessos particulars: com col·locar a algú que no té el requisit lingüístic 2) Interessos polítics: com a contentar a algun sector de l'electorat. Finalment, Grimalt assenyala que la normativa actual afavoreix als qui han estudiat a Balears, perquè ja surten de l'escola amb el requisit del català; i en canvi la normativa que es pretén aprovar afavoreix als qui no són d'aquí. En el torn per al grup popular, el seu portaveu Martí Sansaloni recorda que no va ser possible arribar a un acord, per la postura inamovible del regidor nacionalista Bartomeu Gual. A més afirma aquest regidor del PP que en el text presentat s'han plantejat vulneracions de la Constitució, de l'Estatut d'Autonomia i de la Carta Europea de les Llengües regionals i minoritàries, per la qual cosa i encara que ell no és jurista, entén que aquest no és el lloc adequat per a aquest tipus d'al·legacions, ja que el que haurien de fer els del PSM és recórrer als tribunals, si realment veuen recurrible l'avantprojecte, però sense carregar el cost a l'Ajuntament. El regidor Sansaloni recalca que hi ha 3 supòsits que el català es manté com requisit per als funcionaris i que serien els següents:

a) Quan tenen atenció al públic, per a garantir que la gent pugui ser atesa en la llengua cooficial que triï. b) Quan són funcionaris docents. c) Quan es tregui qualsevol plaça que així s'estableixi.

Acaba la seva intervenció aquest regidor popular anunciant el vot en contra dels membres del seu grup presents, ja que segons afirma Sansaloni, és preferible millorar les coses que canviar-lo tot; i que a més la modificació continguda en l'avantprojecte, estava en el programa electoral del PP, sense que el seu grup pugui assumir el programa del PSM.

En el 2on. torn per al grup nacionalista, el seu portaveu Bartomeu Gual, agraeix el consens que s'ha arribat a amb altres dos grups i insisteix que el del requisit és inamovible. En el 2on. torn per al PSOE, la seva portaveu Mª Antònia Alzamora, lamenta que no s'hagi arribat a un consens total i afegeix que considera important el del requisit, perquè hi ha gent major de Petra que no sap parlar castellà, segons aquesta regidora. Ja no es produïxen altres intervencions i per això la Sra. Batlessa demana vots per al text que s'inclou íntegrament a continuació:

"Caterina Mas Bennisar amb el document d'identitat núm. 18.234.979-G, Batlessa de l'Ajuntament de Petra, i domicili, a l'efecte de notificacions, Carrer Font 1, 07520 Petra.

Per acord de la sessió plenària dia 11 de gener on s'aprovà presentar al·legacions en referència a l'avantprojecte de llei que es sotmeté a informació pública el passat 27 de desembre, que modifica la Llei de normalització lingüística ([LNL](#)), la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ([Llei 3/2003](#)) i la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears ([Llei 3/2007](#)).

EXPOSICIÓ

La modificació legislativa que es troba a exposició pública va en contra del sentit popular del nostre poble. Un poble que estima i considera digna de protecció i de defensa la nostra llengua pròpia.

"Els ciutadans de la nostra comunitat tenen el dret de conèixer-la i usar-la, i ningú no en podrà ser discriminat per aquesta raó, a més les institucions han de garantir l'ús normal i oficial de les dues llengües i hauran de prendre mesures per assegurar el seu coneixement i crearan les condicions que permetin arribar a la igualtat plena de les dues llengües pel que fa als drets dels ciutadans de les Illes Balears". És una cita de l'article 3r de l'Estatut d'autonomia de les nostres illes.

A la modificació es suprimeixen una sèrie d'articles, el 8 i 9 de la Llei de Normalització que fan referència a la protecció de la llengua catalana, i també apartats d'articles que es refereixen al llocs de feina de funcionari o personal de la comunitat autònoma, a més s'hi afegeixen disposicions on s'explica que no serà un requisit sinó un mèrit el coneixement de la llengua de les Illes Balears.

Aquestes modificacions són contràries a allò que diu la Constitució al seu article 3.3, l'Estatut i també a la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, que l'Estat espanyol va subscriure, que obliga a les institucions a garantir els drets lingüístics dels ciutadans.

Aquesta modificació ataca directament a la nostra llengua i també a la identitat que tenim com a poble, deixant només en mans de polítics el canviar, entre altres qüestions, el nom dels municipis; esperem que no vulguin també canviar els malnoms dels seus habitants.

AL·LEGACIONS

Primera. L'avantprojecte parteix d'un fonament fàctic fals i que provoca que la immensa majoria del seu contingut no tengui sentit. Aquest fonament fàctic es condensa amb una breu explicació a l'exposició de motius:

A conseqüència d'aquestes normes, el procés educatiu a les Illes Balears garanteix un elevat nombre d'aspirants potencials a l'administració que poden assegurar que el dret de lliure elecció de llengua cooficial per part de la ciutadania podrà ser garantit, de manera que ja no és imprescindible exigir, com a requisit, tenir un determinat nivell de català.

Realment, **és difícil en tant poques línies tergiversar més la realitat.** El raonament transcrit, que justifica la modificació legislativa, tendria versemblança i podria ser acceptable si hagués una norma que establís que a les places de les administracions públiques de les Illes Balears només es poden presentar aspirants que hagin cursat el procés educatiu a les Illes Balears. Com que, és evident que aquesta norma ni existeix, ni té sentit que existeixi, resulta que tot el raonament queda totalment coix. Des del moment que pot ser aspirant un ciutadà que hagi fet el procés educatiu únicament en castellà sense saber una paraula de la llengua pròpia d'aquí, resulta que, en absolut, la mesura proposta garanteix el proclamat dret de lliure elecció de llengua cooficial.

De fet, la modificació legislativa perjudica als nostres joves que han fet el procés educatiu a les Illes Balears. Fins ara, aquests joves a partir d'un determinat nivell d'estudis tenien automàticament reconegut el nivell de català sense haver de fer cap prova suplementària. Aquesta situació per una banda, com s'ha dit, afavoria els nostres joves que tenien automàticament un requisit per ser aspirant a una plaça de les nostres administracions públiques i, per una altra banda, garantia el dret de lliure elecció de llengua cooficial perquè el sistema de convalidació i les normes reguladores del procés educatiu a les Illes Balears el que garanteixen, almanco fins aquest moment, és que l'alumne dominarà les dues llengües oficials.

Queda, meridianament clar, que el punt de partida de la modificació legislativa no té ni cap ni peus, i es fonamenta sobre una realitat falsa i tergiversada. És de sentit comú que el coneixement de les dues llengües oficials ha de ser un requisit per poder fer feina a les administracions públiques de les Illes Balears ja que és l'únic instrument per realment garantir el dret del ciutadà a triar la llengua oficial que desitgi.

Segona. La modificació legislativa **és un míssil a la línia de flotació de la Llei de Normalització Lingüística** ja que si la modificació prospera aquesta norma legal ja no tindrà com a pretensió fer efectiu l'ús normal i oficial de la llengua catalana. És a dir, es pervertirà el principal instrument legal existent per assolir **l'objectiu marcat per l'Estatut d'Autonomia que és crear les condicions que permetin arribar a la igualtat plena de les dues llengües.** Atès que la Constitució estableix el deure de coneixement de la llengua castellana, és evident que la llengua que necessita de mesures que garanteixin la igualtat és la llengua catalana. És des d'aquest punt de vista que la proposta legislativa va en contra de la norma institucional bàsica que és l'Estatut d'Autonomia.

La proposta no garanteix la igualtat de les dues llengües, sinó que situa en un paper secundari a la llengua pròpia. Per un costat, perquè no adopta mesures que compensin el coneixement que té assegurat el castellà. Per un altre costat, perquè la mesura d'igualtat fins ara existent que era exigir com a requisit el coneixement de les dues llengües per accedir a la funció pública es deroga i es converteix en un mèrit pel català.

La Constitució estableix que les llengües d'Espanya seran objecte d'especial respecte i protecció. La Llei de Normalització Lingüística fins ara vigent era una norma que perseguia la protecció de la llengua

catalana, pròpia de les Illes Balears. Si la proposta legislativa prospera, com a mínim, la Llei de Normalització ja no serà una eina de protecció de la llengua catalana. Serà la perversió d'una norma pensada per una cosa i reconvertida en un no res.

Tercera. El Butlletí Oficial de l'Estat núm. 222 de 15 de setembre de 2001 va publicar l'Instrument de Ratificació de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries, feta a Estrasburg el 5 de novembre de 1992. Això significa que aquesta Carta és dret vigent a l'estat espanyol i, per tant, d'obligat compliment per tothom.

L'article 7 d'aquesta Carta Europea estableix que en els territoris en que es parlin aquestes llengües els signants de la Carta fonamentaran la seva política, la seva legislació, i la seva pràctica en els objectius següents: **c) la necessitat d'una acció resolta de foment de les llengües regionals o minoritàries, amb la finalitat de salvaguardar-les; d) el foment de la seva utilització oral i escrita en la vida pública i privada.**

Resulta evident que la modificació legislativa proposada va en contra d'aquests objectius: a) Deroga i suprimeix l'acció legislativa fonamental de foment de la llengua catalana; b) Deroga i suprimeix la mesura adoptada per fomentar la seva utilització oral davant les administracions públiques de les Illes Balears. Simplement des d'aquest punt de vista la modificació legislativa proposada pel Govern Balear xoca frontalment amb la Carta Europea. L'incompliment d'aquesta Carta Europea obliga a retirar i refer de dalt a baix la modificació legislativa.

Quarta. El preàmbul de l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears (EA) estableix que «la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, i la nostra cultura i tradicions són elements identificadors de la nostra societat i, en conseqüència, són elements vertebradors de la nostra identitat». **Del caràcter del català com a llengua oficial pròpia de les Illes Balears (art. 4.1 EA), se'n deriva que és la llengua pròpia de l'Administració de la Comunitat Autònoma i la llengua en la qual s'expressa aquesta Administració normalment, sense perjudici dels drets lingüístics individuals.** L'ús generalitzat de la llengua catalana en els àmbits oficials i administratius és un factor de normalitat a l'efectivitat del qual han de contribuir els poders públics i, per tant, també l'Administració autònoma (art. 4.3 i art. 14.3 EA). És en aplicació d'aquests principis de l'Estatut i de les normes que els despleguen que es garanteix que els ciutadans puguin exercir els seus drets lingüístics.

El caràcter del català com a llengua pròpia de les Illes Balears i cooficial amb el castellà va quedar perfectament descrit en l'exposició de motius de la Llei 3/1986, de 29 d'abril, de normalització lingüística a les Illes Balears (LNL), una norma avalada pel Tribunal Constitucional mitjançant la STC 123/1988. Segons la LNL, «La llengua catalana i la llengua castellana són totes dues llengües oficials de la Comunitat Autònoma, amb el mateix rang, si bé de naturalesa diferent: **l'oficialitat de la llengua catalana es basa en un estatut de territorialitat, amb el propòsit de mantenir la primacia de cada llengua en el seu territori històric.** L'oficialitat del castellà, establerta per la Constitució a tot l'Estat, es basa en un estatut personal, a fi d'emparar els drets lingüístics dels ciutadans, encara que la seva llengua no sigui la pròpia del territori». Més endavant, s'hi afegeix que la Comunitat Autònoma té com a objectiu «dur a terme les accions pertinents d'ordre institucional per tal que el català, com a vehicle d'expressió, modern, plurifuncional, clar, flexible i autònom, i com a principal símbol de la nostra identitat com a poble, torni a ser l'element cohesionador del geni illenc i ocupi el lloc que li correspon en qualitat de llengua pròpia de les Illes Balears». En aquest mateix sentit, l'art. 35 de l'Estatut determina que **normalitzar la llengua catalana «ha de ser un objectiu dels poders públics de la comunitat autònoma».**

La norma que el legislador pretén aprovar contradiu clarament aquests principis, en la mesura que, amb l'excusa de modificar la Llei de funció pública eliminant els requisits de coneixements de català, **cerca desmantellar el marc normatiu lingüístic consensuat aquests darrers trenta anys**. Això tindria conseqüències sobre la garantia dels drets lingüístics dels ciutadans i, a la llarga, suposaria agreujar la fràgil situació social de la llengua catalana.

Cinquena. Quant a l'eliminació del requisit de saber català per accedir a la funció pública, en primer lloc el legislador intenta justificar-la amb l'argument que «el procés educatiu de les Illes Balears garanteix un elevat nombre d'aspirants potencials a l'Administració que poden assegurar que el dret de lliure elecció de llengua cooficial [...] podrà ser garantit». En aquest punt el legislador passa per alt que els processos selectius són oberts a tots els ciutadans espanyols i, en segons quins casos, també a ciutadans de la Unió Europea. Convé recordar el que el Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears ha dit sobre aquesta qüestió en la Sentència 616/2011 (FD 5): «Presupuesto a todo español el conocimiento de la lengua castellana, la acreditación de su conocimiento para acceder a las funciones públicas o laborales en las Administraciones Públicas se ciñe a los ciudadanos comunitarios en relación a los puestos a los que, en virtud del Derecho comunitario, les sea aplicable la libertad de circulación de trabajadores. **Naturalmente, en las Administraciones Públicas de les Illes Balears es preciso que quede garantizada la capacitación lingüística del personal a su servicio; y esa capacitación comprende la acreditación del conocimiento de la lengua catalana, razón por la que debe exigirse tal acreditación en los procesos de selección y/o provisión de plazas en la función pública de les Illes Balears**».

En segon lloc, el legislador invoca la STC 31/2010 per fonamentar el canvi que pretén introduir a la Llei 3/2007. Cal recordar el que aquesta Sentència diu respecte del deure de saber català (FJ 14.b): «se trata [...], no de un deber generalizado para todos los ciudadanos de Cataluña, **sino de la imposición de un deber individual y de obligado cumplimiento que tiene su lugar específico y propio en el ámbito de la educación [...] y en el de las relaciones de sujeción especial que vinculan a la Administración catalana con sus funcionarios**, obligados a dar satisfacción al derecho de opción lingüística reconocido en el art. 33.1 EAC».

En tercer lloc, el legislador argumenta que el canvi que vol fer a la normativa «pretén instrumentar les mesures necessàries perquè els processos selectius permetin l'accés de les persones més ben qualificades i que superin les proves amb més nivell, sense que la falta de l'acreditació oficial d'un determinat nivell de català sigui, d'entrada, un obstacle per accedir-hi». Sobre aquesta qüestió convé recordar la STC 46/1991 (FJ 3), segons la qual el requisit de coneixements de català s'inclou en els principis del mèrit i de la capacitat que, d'acord amb l'art. 103.3 de la Constitució espanyola, han de regir els processos selectius: «El propio principio de mérito y capacidad supone la carga para quien quiera acceder a una determinada función pública de acreditar las capacidades, conocimientos e idoneidad exigibles para la función a la que aspira. Por lo que **la exigencia del conocimiento del idioma que es oficial en el territorio donde actúa la Administración a la que se aspira a servir es perfectamente incluíble dentro de los méritos y capacidades requeridas**».

Finalment, la pretensió del legislador que les persones sense capacitació lingüística adequada, una vegada dins l'Administració, «puguin formar-se o millorar en el coneixement de la llengua catalana» suposaria haver de gastar recursos públics en formació, quan és evident que resulta molt més econòmic reclutar personal amb totes les competències necessàries per desenvolupar la seva feina que no haver-lo de formar una vegada seleccionat.

Per tant, **l'eliminació del requisit de saber català per fer feina a l'Administració autonòmica és una mesura antieconòmica**, que no es pot fonamentar en la jurisprudència emanada del Tribunal Superior de Justícia de les Balears ni del Tribunal Constitucional i que tindria conseqüències greus en el

funcionament intern de l'Administració i en la garantia dels drets lingüístics dels ciutadans. Per dir-ho en paraules del mateix Tribunal Superior de Justícia de les Balears (Sentència 616/2011, FD 6): «Lògicament, **una eliminación genérica del requisito de la acreditación de conocimiento de la lengua catalana en el ámbito de la función pública se traduciría en el retroceso del curso natural del proceso de normalización lingüística en que nos encontramos**, como ocurriría en cualquier otro proceso de normalización en que se piense».

Sisena. Amb el pretext d'ajustar la normativa als canvis que pretén introduir a la Llei de funció pública, **el legislador es proposa desballestar el sistema jurídic que regula els usos lingüístics i que els ciutadans de les Illes Balears hem consensuat d'ençà dels anys vuitanta.** Amb la derogació, entre d'altres, del Decret 100/1990, la supressió dels articles 8.2, 9, 34.1 i 34.2 de la LNL o els canvis dels articles 1.2.a, 6.1, 16.1 de la LNL i 43 i 44 de la Llei de règim jurídic de l'Administració de la CAIB, el legislador no només deixa sense regulació els usos lingüístics institucionals, sinó que, a més, es desentén dels preceptes estatutaris segons els quals les institucions i els poders públics de la comunitat autònoma «han de garantir l'ús normal i oficial dels dos idiomes, han de prendre les mesures necessàries per assegurar-ne el coneixement i han de crear les condicions que permetin arribar a la igualtat plena de les dues llengües quant als drets dels ciutadans de les Illes Balears» (art. 4.3 EA); tenen l'objectiu de normalitzar la llengua catalana (art. 35 EA), i han de garantir el dret dels ciutadans de les Illes Balears «a adreçar-se a l'Administració de la Comunitat Autònoma en qualsevol de les seves dues llengües oficials i a rebre resposta en la mateixa llengua utilitzada» (art. 14.3 EA). **Sense una regulació explícita, i amb funcionaris sense coneixements de català, només podríem esperar que, a causa de la inèrcia resultant de tres-cents anys de postergació de la llengua catalana, l'ús d'aquesta en l'àmbit institucional anàs reculant de manera indefectible.**

Però és que, a més, **el zel del legislador per desvirtuar la normativa lingüística arriba a tal punt que fins i tot es proposa canviar aspectes d'aquesta que no tenen res a veure amb la funció pública.** És el cas de la modificació que pretén introduir a l'art. 14 de la LNL, amb la intenció de donar cobertura legal a l'absurd de considerar oficials les formes castellanes dels topònims de les Illes Balears. O de la modificació de l'art. 33 de la mateixa LNL, en el sentit que les administracions públiques «facilitaran l'ús indistint de les dues llengües cooficials en tots els àmbits i activitats de la vida social». Sembla un insult a la intel·ligència dels ciutadans de les Illes Balears que el legislador consideri que les institucions han de donar suport a l'ús social del castellà en la mateixa mesura que n'han de donar a l'ús social del català.

Per tant, la norma que pretén aprovar el legislador suposaria la desregulació dels usos lingüístics en l'àmbit institucional i afectaria també, sense cap justificació, aspectes de la normativa vigent que no tenen cap relació directa amb la funció pública. **Tot plegat tindria conseqüències nefastes tant per a la garantia dels drets lingüístics dels ciutadans com per a la situació social de la llengua catalana en general,** la qual cosa seria contrària als principis que recullen l'Estatut d'autonomia i la Llei de normalització lingüística.

Setena. Finalment, cal fer referència a l'opinió dels ciutadans sobre la matèria objecte de la modificació normativa. Segons diversos estudis elaborats aquests darrers anys —com el que va fer el mateix Govern l'any 2004—, **més del 86 % de la població de les Illes Balears està d'acord que per fer feina a l'Administració autònoma s'han de dominar les dues llengües oficials a la comunitat.** Amb aquesta dada a la mà, és evident que la iniciativa legislativa de l'executiu autònic s'aparta del sentir majoritari de la població de les Balears.

ACORDS

1. Instar al Govern de les Illes Balears a retirar l'avantprojecte de Llei de modificació de la LNL, ja que és contrari als principis que marca la Constitució, l'Estatut, i la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries.
2. Manifestar el rebuig del nostre poble a tota iniciativa jurídica o de qualsevol altre tipus que suposi un atac a la nostra llengua i una involució en el seu coneixement, ús i estatus.
3. Presentar les al·legacions, abans descrites, dins el procediment d'exposició pública de la modificació de la Llei de Funció Pública.
4. Remetre aquests acords al president del Govern de les Illes Balears.

Petra, 12 de gener de 2011.

Batlessa de l'Ajuntament de Petra.”

En la votació que té lloc sobre el text anterior, s'obté el següent resultat:

Vots emesos:	10.
Vots a favor:	7 (5 del PSM, 1 de CXI i 1 del PSOE).
Vots en contra:	3 del PP.
Abstencions:	0.

Per tant s'aprova el text abans transcrit com a acord plenari, per la majoria absoluta dels regidors presents.

3.- NOMENAMENT REPRESENTANTS DE L'AJUNTAMENT AL CONSORCI D'AIGÜES.-

Ja en aquest altre punt de l'ordre del dia, la Sra. Batlessa, proposa que hagi un representant de cada grup polític de l'oposició i dos de l'equip de Govern de manera que siguin la pròpia Caterina Mas i el regidor de Medi ambient Bartomeu Gual, els representants del PSM, essent Miquel Santandreu el representant del PP i els portaveus de CxI i PSOE, Lluís Grimalt i Mª Antònia Alzamora respectivament, els representants d'aquests grups. La proposta anteriorment formulada es vota i surt aprovada favorablement per la unanimitat dels 10 membres del Plenari presents.

No hi ha ja més assumptes a tractar dins de l'ordre del dia, per la qual cosa la Sra. Presidenta aixeca la sessió, essent les 21,54 hores, de la qual cosa don fe i estenc la present acta, que jo el Secretari certific.

Vist i Plau
La Batlessa

El Secretari

Signat: Caterina Mas Bennasar.

Signat: Francisco González Benito.